COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

317

317

VIRGIL GHEORGHIU

INSULA POSEIDONIA

—

ALAIN GUÉRIN

SABOTAJ LA „CIRCUITUL PLANETELOR"

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIV — 1 februarie 1968

VIRGIL GHEORGHIU

INSULA POSEIDONIA

I

Dintre toți colegii clasei de pian ai acelei școli particulare muzicale din Viena unde urmasem niște cursuri întîmplătoare cu un bătrînel genial, numai frumosul Aldo Giacomini mă interesase. Preludierile lui matinale mă fascinau. Improviza cu o imaginație de văpaie, dusă pînă dincolo de pragurile naturalului. Impresia resimțită era de apropiere a unor falduri seismice, înaintînd fără milă ca și valurile gigantice numite de japonezi „tsunami", acoperind orice urmă și stingînd orice pîlpîire de viață. Alteori intram în bulboane de incantații, mi se deschideau în suflet larguri infinite, treceau săgetări de lumină și irizări de spume lactee. Mă clătinam sub voluptăți auditive nemaiîncercate. Într-o pauză de lecție nu m-am putut stăpîni și l-am lăudat, punînd astfel primul pilon al amiciției noastre, întreruptă într-o zi atît de dureros.

— Mîinile dumneavoastră plutesc ca ondinele. Pe lîngă virtuozitatea fără cusur, recunosc cum se revarsă din ele o neobișnuită personalitate de compozitor. În dumneavoastră e o confluență de emoții la estuarul unor visuri marine. Îndrăgiți probabil pasionat oceanele, orizonturile albastre, lumile depărtate și inabordabile.

— **C'è la verità. Si**[1]. Lumile inabordabile, poate acelea de sub unduirile albastre pe care ne plimbăm indiferenți. Vorbind, mă uitase. Monologa. Apoi se trezi parcă, spunîndu-mi plin de afecțiune : Sînteți sau un fin psiholog, sau un mare intuitiv. Ați ghicit. Eu leg muzica mai mult de clocotul și nesfîrșirea mărilor, decît de armonia sferelor cerești. Ce imită oare altceva firmamentul decît albastrul oceanelor ? Muzician ? Nu în felul înțeles de toată lumea. Aș vrea să navighez pe rute incerte, aspir să devin marinar. După Rimski-Korsakov — Albert Roussel, după Roussel — Aldo Giacomini. Glumea ! Pianist de profesie ? O nu ! Asta, în orice caz, nu ! Îmi zîmbi, ne dădurăm mîna, ne recomandarăm și ne tutuirăm, iar din acea clipă am început confesiunile și am devenit nedespărțiți. Într-una dintre neuitatele noastre promenade prin Schönbrunn, îmi

[1] E adevărat. Da. (în limba italiană).

destăinui că eu sînt primul și singurul om care i-am văzut eul adevărat. De aceea, mă așeza înaintea tuturor prietenilor. Mă informă că e fiul unui pianist celebru, că, din păcate, i-a moștenit dispoziția sportivității digitale, dar că nici gînd nu are s-o fructifice pentru a prelungi renumele și a impune marca de circulație comercială solistică a familiei Giacomini.

— Iată de ce peste două luni închid definitiv caseta cu clămpăniri și renunț la concertistică. Mă înscriu și dau examen la școala navală din Livorno. Dacă mai rămîn pînă atunci la Viena e pentru că mi-a devenit tare drag moșulețul profesor. Și pe urmă ai apărut tu. Ai aflat care e chemarea mea. Repertoriul m-a trădat. Sînt predestinat apelor. În curînd am să-ți fac cunoscut și motivul real al iubirii pentru ocean.

— Dragă Aldo, e bine că procedezi astfel. N-am nimic să-ți obiectez, numai că n-ai fost sincer cu mine. Ia spune drept, băiete, numai de dragul lui moșulică și al meu ții să mai iei masa încă două luni la Ritz? De ce mi-o ascunzi pe Miss Dorothy? De ce trișezi prietene?

Îl prinsesem. Descoperit, jenat, Aldo lăsă ochii în pămînt și roși.

— Mă sfiam să-ți vorbesc, crezînd că n-ai observat întîlnirile mele cu Miss Dorothy după curs. Poate că nu știi că o iubesc pe Thy Marlowe de acum doi ani, de cînd am acompaniat-o la recitalul ei de vioară de la Kleiner Musikvereinsaal.

— Și ce ai de gînd să faci? Fata e o muzicantă amatoare, tu renunți la cariera pianistică. Nici măcar nu o să dați concerte împreună. Te-ai prezentat părinților? O ceri în căsătorie?

— Thy n-a tăinuit nimic familiei. Tatăl ei, Sir John Marlowe, secretarul de aici al ambasadei engleze, se opune pentru moment unirii noastre. I-a obiectat că nici n-a auzit de numele meu și că nu ne potrivim ca poziție socială. A devenit binevoitor însă cînd Dorothy i-a comunicat că voi deveni ofițer de marină.

— Ei, fata mea, i-a răspuns Sir John, cu treselе pe umăr îi deschid chiar eu personal ușa ca să-ți ceară mîna dacă tu o să mai fii liberă pînă atunci. Vezi deci, dragă Gil, că am tîrzii perspective ca să fiu alături de Dorothy. Sînt obligat să aștept pînă voi absolvi școala navală.

II

Ziua plecării lui Dorothy în Anglia se apropia. Urmînd sfaturile mele, Aldo se întîlnea acum cu Thy, cum o alinta el, pe ascuns. Îi întovărășeam fără să-i stingheresc. Adeseori le serveam și de paravan, anihilînd comentariile. Aldo prefera Grinzingul, unde în cîte un „Heuringer“ gusta vin nou și muzică schuberteană la țiteră, sau bere în căni înalte în Griechenbeiselul cu mese de lemn. Cele două luni trecură astfel vertiginos. În aceste ultime săptămîni l-am descoperit pînă la ultima cută pe adevăratul meu Aldo. Miss Dorothy, aplecată înainte deasupra paharului pe care-l înfășura, după obiceiul ei, cu mîinile, îi sorbea explicațiile cu ochii imenși, de culoarea brumei nordice. Aldo era un flămînd

de orizonturi și ținuturi neexplorate, de peripeții stranii. Cunoștea ca un oceanograf profesionist mările sudice și zonele abisale. Desigur că el urmărea ceva nemărturisit. Nu mă îndoiam o clipă că toată pregătirea lui Aldo èvolua împrejurul unui pol central de căutări, el nefăcînd parte dintre visătorii sterpi și gratuiți, cu himere și ipoteze nestudiate. Mai mult deduceam că punctul-cheie al preocupărilor lui erau continentele dispărute, și îndeosebi fantastica legendă a Atlantidei. Vorbea cu înflăcărare despre cele 18 depresiuni ale Pacificului, descria plin de elan viața de altădată a Lemuriei antarctice. Cum aducea însă vorba despre atlanți, se încorda ca electrizat și, cu o savantă disciplină argumentativă, demonstra cu citate existența lor cu sprijinul documentelor clasice. Giacomini cel de 20 de ani, a cărui frunte mi se părea că flutură sub brizele visului ca o pînză de navă, avea o cultură enciclopedică în problemele țării Mu, înghițită de ocean. Mă întrebam cînd avusese vreme să-i pătrundă pe Herodot, Solon, Platon, Diodor, Strabon, Pliniu și Pomponius Mela, pleiadă de martori care au dovedit prăbușirea în adîncuri a Atlantidei. Sub aparenta lui patimă de arhipelaguri exotice, carturi de noapte și escale portuare, unde cîte o Venus neagră îți atîrnă flori de pandanus pe uniforma albă, exista un ideal puternic care-l îndemna pe Aldo să detecteze adevărul asupra acestui cataclism teluric de acum 800 000 de ani.

Trecu și ultima săptămînă. Familia Marlowe luase pe Dorothy la Londra. Într-o seară, Aldo mă vizită acasă însoțit de un domn prețios.

— **Il mio padre**[1], mi-l recomandă. Are un **klavierabend**[2] la Baden bei Wien. La întoarcere mă ia acasă în Italia, să mă prepar pentru marină. Aldo îmi lăsă adresa. Nino Giacomini, pianistul celebru, arbora un surîs agasant ca să-mi dea impresia că e un sportiv. În fața acestui domn înmănușat ne îmbrățișarăm ceremonios. Dar ochii mei și ai lui Aldo exprimau clar marele regret al separației, adînca tristețe că nu vom mai fi împreună.

III

La cîteva zile după Aldo am părăsit și eu Viena, în buzunar cu una dintre acele diplome nenorocite în care nu crede nimeni.

În țară nu-mi rămînea altceva de făcut pentru a trăi decît să aplic, conform epocii 1930, „metoda César Franck", cum o botezasem eu, adică traversarea orașului de la un capăt la altul, din preparație în preparație, cu plata achitată la fiecare lecție. Îmi amintesc de unii elevi nătărăi care-mi mîncau viața. Astfel, explicîndu-i unui grăsun dobitoc de bani gata măsura de 3/4, mă trezii într-o bună zi că mă întreabă de ce adică să-i lipsească măsurii un timp și să n-o prefacem mai practic în patru a patra ! !

De la Aldo primeam vești săptămînal. Reușise primul în școala navală, satisfăcînd totodată și serviciul militar. Îmi descria

[1] **Tatăl meu (în limba italiană).**
[2] **Concert (în limba germană).**

asprul regim, spălatul punţii, antrenamentul de rezistenţă, cursurile grele.

„Încă puţin şi-s sublocotenent, bătrîne! Încă doi ani şi o cer pe Thy părinţilor! Fac zece băi pe zi în Marea Ligurică să mă răcoresc pînă la asentimentul oficial! Noaptea intru în imperiul investigaţiilor mele «aiurite», cum le numeşti tu. Aici, în Livorno, am găsit la un anticar o carte foarte veche, fără scoarţe, fără an de editare şi nume de autor, mă rog, o mizerie soioasă şi ruptă, însă o comoară de informaţii. Am cules din ea observaţii şi date inedite despre Atlantida. Din ceea ce îţi relatez fii bun şi nu sufla o vorbă. Nu de alta, dar aceste preocupări par tuturora ridicole. Am aflat că atlanţii la apogeul civilizaţiei lor descoperiseră o substanţă prodigioasă cu numele de **vril,** avînd opt utilizări capitale. În anumite condiţii, relatează autorul anonim, vrilul acesta imponderabil devine un explozibil de o incalculabilă putere, capabil să scoată şi planeta noastră de pe orbită. Informatorul, şi eu înclin să-i dau dreptate, vrea să sugereze că nu cutremurele de pămînt au provocat scufundarea continentului, ci că seismele au fost stîrnite din străfunduri prin îndrăzneţele experienţe cu vrilul înfricoşător. **Caro Gil,** nebunul tău de Aldo şi-a pus în cap să verifice toată povestea asta. Vreau să mă îndrept spre o mare aventură. Presimt că va veni, aşa după cum te anunţasem la Viena. Însă voi porni spre ea cu toate datele exacte. După cum ştii şi tu, epicentrul ultimei scufundări a fost prin dreptul Azorelor şi Canarelor, pînă la capul Verde, cam pe la paralela 30°, acum 9 964 de ani; atunci s-a dus la fund Insula Fericirii, de sub stăpînirea lui Poseidon. Pe mine tocmai această insulă mă atrage, şi nu în calitate de răscolitor al ruinelor ori de căutător al comorilor. Urmăresc să obţin cu orice preţ vrilul".

Într-o altă misivă îmi scria cu ieşiri exuberante, copilăreşti, aproape exclamativ:

„Gil, caro amico lontano![1] Totul e real! Iată ce am citit recent într-o revistă de ştiinţă. Nu mă ironiza, cum ai obiceiul, că-s ţăcănit. Aşa afirmă şi căpitanul meu San Salvadore, care mi-a răscolit cărţile şi notiţele, mi-a urlat un ceas şi, în lipsa mea, le-a aruncat în mare, lăsînd în locul lor un bileţel cu o recomandaţie: «Studiază mai bine tactica de atac a submarinelor, sergent Giacomini». Uite cum sună articolul din revistă: «Insula atlantică Poseidon, ajunsă la un maxim grad de civilizaţie, va ieşi în curînd la suprafaţă. Observaţii riguroase nu dezmint ridicarea lentă a fundului mării din zona paralelei 30°. Nu vom avea mult de aşteptat». Nota senzaţională a fost tipărită în academica revistă de la noi «Risvegli dell natura»; deci nu putem contesta seriozitatea ştirii. Ştii, prietene, ce înseamnă pentru mine ivirea insulei Poseidonia? Îţi dai seama că nimic nu mă va opri să ating cu mîinile mele vrilul! Asta înseamnă! Că am s-o vizitez în toate ungherele ei, descoperind chiar şi cu preţul vieţii acest vril, care mă obsedează pînă la demenţă. Vei vedea, caro Gil, că nu e fantezie! **Auguri**[2], Aldo".

---

[1] Gil, drag prieten îndepărtat (în limba italiană).
[2] Salutări (în limba italiană).

După înflăcărata scrisoare de mai sus, urmară luni și luni de acalmie epistolară. Eram îngrijorat. Am dat și două telegrame. Tăcerii lui Aldo nu-i găseam decît două explicații. Ori că părăsise Livorno, ori că fusese internat din cauză de boală în vreun spital.

În sfîrșit, îmi sosiră niște rînduri grăbite care m-au liniștit. O parte din flotila militară din care făcea parte Aldo Giacomini ceruse să fie detașată în marina comercială. Amicul meu figura și el în grupul care dădea examenul de diferență. De cîteva luni, vasele lor de exerciții navigaseră în manevre obositoare de la docurile livorneze pînă la Neapoli și îndărăt, și pe urmă la Marsilia și Barcelona, schimbînd efectiv mărfuri, aplicînd pe viu tehnica exportului internațional.

În mijlocul verii am primit mult așteptata telegramă de reușită: „Bea în sănătatea ofițerului al treilea de marină comercială Aldo Giacomini".

În scrisorile care urmară, nu-mi pomenea decît de uimitorul lui progres, de creșterea cunoștințelor în legătură cu atlanții. Reproduc:

„Știu atît de multe lucruri despre lumea poseidonică încît dacă pe pămîntul nostru ar mai fi rămas vreun atlant m-ar recunoaște drept semenul lui, m-ar lua de braț și mi-ar șopti: bine că am supraviețuit măcar noi!"

E ușor de înțeles că, la rîndul meu, influențat, predispus cum e oricare om să-și imite prietenii, devenisem un discipol bine informat în domeniul geografiei abisale, în stare să rămîn cu ultimul cuvînt într-o confruntare cu cel mai universitar oceanograf. Ajunsesem să cunosc perioadele ondulative ale mișcărilor tectonice submarine și ale răbufnirilor vulcanice. Știam să dau detalii despre dispariția insulei Saint Brandon în anul 1909, la vestul Canarelor, sau despre fulgurantele apariții și dispariții insulare din 1867.

IV

Atît de mult mă convertiseră teoriile lui Aldo încît tot timpul liber mi-l petreceam căutînd, cercetînd și cerînd cărți prin anticării despre limba fluierată din Oaxaca, din Mexic, pe care o întrebuințau și atlanții în scopul propagării acustice la distanțe apreciabile.

Uneori, făcînd haz, vorbind prețios și puțin nazal, întrebam prin dugheni cu broșuri mucegăite:

— N-aveți cumva istoria porților gadirice? Mă rog, vorbeam ca un specialist. Cîte un bătrîn anticar, speriat că are de-a face c-un sărit, se retrăgea în colțul prăvăliei. Îl scoteam din bănuieli luminîndu-l:

— Caut Povestea strîmtorii Gibraltar!

Cățărîndu-mă odată lîngă plafonul unei asemenea librării, am descoperit un atlas al lumii vechi. Degetele mele întîrziau pe hărțile prăfuite, la poalele munților Atlas din Algeria, unde știam de la Aldo că sub giulgiul apelor zace adormită capitala atlanților, cetatea hipercivilizată Cerne. Tot asta cred că urmărește și Aldo al meu. Pe aici pîndește și el, prin ținutul depresiv al Azorelor și

Canarelor, unde o fi îngropat și miraculosul vril. Dar cum va intra în posesia lui ? Cum va proceda ? Probabil că și-a formulat vreun plan în legătură cu apariția Poseidoniei. Acum așteptam febril o scrisoare în care să se spargă buba atîtor nesiguranțe, să simt declanșîndu-se ceva real, să descopăr motorul acțiunii lui viitoare.

În sfîrșit, îmi sosi un plic voluminos cu o parte din conținutul lui destul de importantă. Restul oscila împrejurul lui Dorothy Marlowe. Comandorul, fiind prieten și fost coleg cu tatăl lui Aldo, i-a aprobat un concediu de două luni, destinat clarificării „situației sociale“, cum motivase în raport, și unor „cercetări speciale științifice“. Astfel, Aldo proiectase să se repeadă mai întîi la Londra, ca să ceară mîna fetei, și cu această ocazie să studieze la British Museum un document pictografic Maya vechi de 3 500 ani ; relatînd despre catastrofa insulei Poseidonia, Aldo Giacomini încheia : „Împreună cu soția mea, Thy, voi veni și în București. Vei face onorurile de gazdă“.

La sfîrșitul lunii august am primit o nouă scrisoare pe care o socotesc cardinală. În adevăr, aliniatul I mă dispunea să meditez asupra seriozității funciare a celor întreprinse de Aldo pînă atunci. Totul ieșea din sfera basmului, a livrescului și se deplasa spre centrul unor realități tangibile. Primul aliniat, gros subliniat cu verde, se raporta la istorisirea unui marinar demn de crezare, reîntors din Azore și care afirmă că insularii au simțit într-o noapte ușoare zguduiri și că departe marea căpăta dungi policrome. Niște pete negre fugitive transpăreau ; nu puteau fi decît efemerele reveniri ale unor vîrfuri de munți. Oameni de pe acolo, tributari în bună parte astrologiei și tradițiilor orale, prevestesc că în cel mult o jumătate de an stafia Insulei Fericite va reapărea, înainte de revenirea ei definitivă, și numai pentru o singură noapte.

În privința aliniatului II, declarația lui Aldo întrecea orice măsură, și o clipă l-am stigmatizat cu epitetul de nebun de-a binelea. Întîmplarea detaliată, îmi promitea el, mi-o va povesti cînd o să vină la București. Acum vrea să-mi rezume faptele pe scurt : „Sînt deplin convins și am avut proba că în tainița oceanului, sub forme nebănuite, urmașii atlanților își continuă viața ; am stat de vorbă cu doi dintre ei. M-au vizitat în cabină. E logic să te îndoiești și să mă acuzi de improvizație, ca în acele neuitate dimineți vieneze cînd mă dăruiam pianului. Există însă trei martori oculari ai întrevederii mele cu atlanții. Sper că enumerarea lor o să-ți anuleze orice protest. Ei sînt : locotenentul Enzo Palazzi, Vico Donati și Jimmy Colds. Dacă dorești, băieții pot depune mărturie că nu te mint“.

V

Gestul frățesc al lui Aldo și al lui Dorothy de a nu trage la hotel și de a prefera modesta mea cameră mobilată m-a mișcat. Am dereticat două zile. Pe ușă am lipit două banderole scrise cu tuș :

„Welcome, my dear Thy !“

și

„Tanto gradito, amico Aldo!“

La intrarea perechii în curte, locatarele au pus botul pe labe. Se lămîiseră şi aveau ochii ca bolnavii de lingoare.

— E foc englezoaica! Da' parcă marinaru-i şi mai şi!

Închisei uşa, să rămînă bîrfa pe-afară. Ne-am îmbrăţişat şi începurăm depănatul amintirilor. Cum aţipea bătrînul nostru dascăl la sonatele de Haydn, cum profesorul de contrapunct, controlînd fuga la 80 de voci a colegului aceluia american, l-a întrebat foarte senin dacă ideea i-a venit citind povestea turnului Babel...

În timp ce noi discutam, Thy, răzbită de oboseală, adormi.

— Gil, ar fi vremea să vorbim despre atlanţii care m-au vizitat.

— Nu zău, Aldo, chiar ai stat tu de vorbă cu aceste exemplare umane din abisuri?

— Gil, dacă tu ai fi trecut prin întîmplarea de la Cadix nu m-ai suspecta de mistificare. Ascultă, te rog, cum s-au desfăşurat evenimentele. În manevrele noastre, flotila, din pricina unor avarii la motoare, s-a oprit în portul Cadix.

Promoţia noastră, care trecuse pentru întîia oară Gibraltarul, o ţinea într-un chef, admonestată fiind mereu de superiori. N-au lipsit nici sancţiunile. De pe cheiurile Cadixului, mă uitam fermecat la acest oraş, care fusese odinioară cetatea atlantă Gadira, de o strălucire fără seamăn. Dorothy doarme, şi nu am nici un motiv să mă laud că-s un băiat serios şi cuminte. Am rămas în port şi n-am răspuns invitaţiei unor paşi de dansatoare, preferîndu-i o plimbare cu barca în largul golfului. Era o seară de o transparenţă ireală. Îţi venea să plîngi de atîta frumuseţe ninsă din luna care nu se mai sătura să tot caute argintul oceanului şi din oceanul care nu se mai sătura să tot fugărească luna cu fiecare val. În barcă luarăm loc patru băieţi. Enzo Palazzi de care ţi-am mai pomenit, ofiţer secund, şi ceilalţi doi mateloţi, martorii, Jimmy Colds, macaragiul, şi Vico Donati, bucătarul, rezervă la vîsle. Cînd porneşti de la ţărm pe cea mai bună vreme din lume, cum să-ţi treacă prin cap că poate surveni o schimbare bruscă de la o clipă la alta? Nu eram lupi de mare mirositori de curenţi şi vînturi. Ageamii ahtiaţi de noutate, ne străbătu, nici mai mult, nici mai puţin, dorinţa să ajungem vizavi, la Tanger, în Africa. Spintecam oceanul într-un tangaj îmbietor la poezie şi dragoste. În depărtarea cu pale rubinii de asfinţit începu să se destrame parcă un fuior. Firele se îngroşară, deveniră din ce în ce mai compacte şi în mai puţin de un sfert de oră am fost ca bandajaţi în vată. Din nefericire, nici unul dintre noi n-avea busolă. Cerul se tapisase şi el în alb dens de spumă şi pete sure de noapte apropiată. Ne uitam unul la altul cu spaima în inimile cît un purice, însă abia ne vedeam noi în de noi, ca nişte fantasme slab conturate.

— Plecarea voastră n-o observase nimeni?

— Tot degeaba ar fi fost! Pe o asemenea vreme, nimeni nu cutează să se desprindă de la ţărm. Ceaţa e mai haină decît furtuna. Dacă nu se ridică, umbli săptămîni prin ea pînă te stingi de sete.

— Exagerezi, Aldo! Trec vapoare.

— Nu le vezi şi te pot strivi. Ei bine, conştienţi că nu exista nici o ieşire, disperarea puse stăpînire pe noi. Ne uitam dincolo

de marginea bărcii. Negreala nopții se contopise cu albul pîclei. Privind în cenușiul vag, deodată la cîțiva metri de vîslă auzirăm cu toții un plescăit puternic. Apoi încă unul. Distinct, în urechi ne pătrunse un fel de fluierat silabic, ca o limbă cîntată în registrul de sus, asurzitor de penetrantă. Am memorat acele cuvinte rostite în dialog, cu unele similitudini de consonanță chineză :

— O-tui-ma-u-ti-ang !

— U-fi-ui-vu-eng-i hu-au !

— Cei asta, Palazzi ? Mi-e teamă !

— Par vocile apei. Pești care își vorbesc ?

— Am să-i chem. Fie ce-o fi. Am să le vorbesc ca de la om la om, ca și cum ar pricepe.

— Pregovi venite acanto di noi. Non avete paura. Siamo in pericolo[1]. Două profiluri negre se ridicară vertical din apă. Două forme. Așteptau la marginea bărcii. Deci înțeleseseră.

Pe urmă brusc dispărură și după cîteva minute ambarcațiunea noastră o luă la goană pe ocean cu o viteză de automobil. Ajunserăm nevătămați în rada luminată a portului. Jimmy Colds își făcea într-una cruce și murmura răgușit.

— Goddamned ! It is a Grimmstory ![2]

VI

Intre timp Dorothy se trezise și asculta. Pe urmă se pudră, se rujă, își aranjă părul la ochiul meu de oglindă și ne anunță că va lua un taxi ca să meargă pentru pașapoarte la ambasada britanică. Nu era nevoie s-o acompaniem. Ne declară că se va descurca și singură. De comun acord ne dădurăm întîlnire la 9 seara la Athénée Palace, pentru masă. După plecarea lui Thy, Aldo căută să rezume faptele la esențial, povestind mai lapidar, ca să nu pierdem întîlnirea. Era ora 7.

— Crezi, Gil, că totul a fost epuizat în noaptea aceea cu salvarea din pîclă ? Ceea ce a urmat a doua zi mi-a handicapat imaginația. Sta tranquillo[3]. Unde-am rămas ? Da. Înfrigurați și palizi, dădurăm buzna într-o speluncă rîioasă și la o masă negeluită puserăm la gură fiecare cîte un pahar cu foc, adică plin cu Dantzigergoldwasser, sorbindu-l pînă la fund și spărgînd paharul de podea. Palazzi acceptă, după multă sîcîială și controverse, că mîntuitorii noștri erau delfini vorbitori.

— De unde să fi venit ? se tot întreba.

— Vorbeau ca toți oamenii ! bătu cu pumnul în masă. Vico, și eu cred că există ființe ca noi în ocean, mîrîi beat criță Colds. Dar nu ca tine, Vico. M-am săturat să te tot văd. You're a beast ! I'all never want to have a drink with you. Good-night ![4]. Apoi plecă împleticindu-se. Însă Donati îi luă urma și-l susținu să iasă

---

[1] **Veniți, vă rog, lîngă noi. Nu vă fie frică. Sîntem în primejdie (în limba italiană).**

[2] **Fir-ar să fie ! E o aiureală (în limba engleză).**

[3] **Stai liniștit ! (în limba italiană).**

[4] **Ești o brută ! Nu mai beau niciodată cu tine. Noapte bună ! (în limba engleză).**

drept din cîrciumă. Rămăsei ca să-l lămuresc pe Enzo în privința limbii flautate silbo a muzicanilor. L-am dus pe urmă de braț la vapor. După cum se constatase la expertiză, gravele avarii ale motoarelor mai cereau încă o săptămînă de reparații, pentru că la șantierele Cadixului începuse o grevă. După raport, completarea jurnalului de bord și inspecția trupei, eram liberi. Băieții umpleau cîrciumile și plecau în grupuri spre cartierele de plăcere, cu hoțoaice oacheșe, dornice de îmbrățișări. Eu aduceam cu gîndul tocmai de la Londra silueta fină a lui Thy lîngă mine pe dig și mergeam tăcut cu ea alături, din cînd în cînd șoptindu-i cîte un cuvînt duios. Împrejurul meu creșteau ceas după ceas vîrtejurile de veselie și de chef. Rîsete deșucheate, strigăte, ecouri de palme plesnite și pumni înfundați, zbor de coji de banane, bătăi în lege, cu sîngerări pentru cîte un dans refuzat.

N-aveam zîmbete de dispreț. Înțelegeam ieftina lor consolare după salahoria la vele și cărbuni, după asprul tratament al unor gradați brute și după abstinența la bord.

Dragă Gil, s-ar putea să intri iarăși într-o criză de îndoială asupra sănătății mele mintale cînd îți voi relata că, tot plimbîndu-mă pe dig, am observat cum un delfin evolua sărind grațios ca să-mi atragă atenția. M-am oprit să-i semnalez că l-am remarcat. Delfinul s-a apropiat pe sub apă. Ieși ortostatic. Capul era antropomorf, iar înotătoarele neobișnuit de lungi, cu funcțiuni de mîini. Etală în soare o placă albă ca porțelanul de mărimea unei coli de bloc de desen. Mișcă placa lucioasă ca pe-o oglindă, să ne cadă lumina în ochi și să citim ce scria pe ea.

— Uite, Enzo! De necrezut! Scrie pe ea „Atlantida". Și dedesubt, cu litere de-o șchioapă în italienește:

„Ci rivedramo questa notte. Aspettate nello stesso luogo" [1].

Dispăru. Ne uitarăm unul la altul buimăciți.

— Ce-a mai fost și asta, Enzo? Tot părere?

Vădit stingherit, Palazzi răspunse într-un tîrziu:

— Am văzut amîndoi. Nu ni s-a părut deci. O să aflăm noi realitatea, la noapte, dacă există supraviețuitori atlantici.

VII

Aldo se uită la ceas. Trecuse de opt. Își condensă povestirea, continuînd grăbit să nu piardă întîlnirea cu Thy:

— Cînd toată lumea dormea, așteptam la locul fixat. Cheiul, slab luminat, era pustiu. Aproape de țărm, apa forfoti, și două siluete negre se profilară. Se apropiară de noi, tăcute. I-am poftit pe vas. Becul bordului le lumina mersul omenesc. Proeminența obrajilor, nasul acvilin și buzele groase atestau tipul specific atlantic, descris în cărțile consacrate locuitorilor din continentul dispărut. Intrară în cabină și luară loc.

Au refuzat orice fel de băutură. Vorbeau italienește cu o voce gravă, răgușită parcă. I-am întrebat cum se numesc.

[1] Ne revedem în noaptea asta. Așteptați în același loc (în limba italiană).

— Noi nu avem nume. Ne diferențiem prin lungime de undă.

Cel mai înalt dintre delfinii-atlanți luă cuvîntul:

— Mai marii insulei Poseidon cunosc interesul purtat de dv. Atlantidei din ziua în care cineva de pe vasul din Livorno v-a aruncat peste bord niște cărți de valoare împreună cu niște însemnări personale despre continentul nostru. Erau iscălite. Desigur că ați observat lipsa, fiindcă odată cu ele a căzut în apă și o legitimație de-a dv. cu fotografie, după care v-am recunoscut și identificat prin urmăririle noastre din larg. Însemnările și cărțile ne-au fost înmînate de un delfin anunțător.

— **Nuntius deorum,** anunțătorul zeilor, își plasă Enzo Palazzi unul dintre citatele latinești știute, dîndu-și importanță.

Ca și cum nu l-ar fi auzit pe Enzo, delfinul continuă:

— Recunoscîndu-vă, am venit. Vreți să pătrundeți în insula Poseidon. Dați-ne ascultare și vă ușurăm reușita. Insula se va ridica la suprafață cam peste două luni. Cu privire la vril, vă sfătuiesc să alungați gîndul de a-l cerceta ori însuși. La cea mai ușoară atingere v-ați putea distruge echilibrul biologic dacă între el și lanțul neuronilor dv. ar exista o neconcordanță...

Ajunsesem la punctul nevralgic. Mă și repezii să capăt lămuriri complete.

— Tocmai această problemă a vieții din Atlantida n-am reușit s-o elucidez. Aș dori să descopăr adevărul asupra delfinilor și atlanților. Există vreo analogie între aceste forme de existență? De asemenea, nu înțeleg de ce atlanții, făpturi superioare, n-au luat legătura cu noi?

— Am să vă dau explicația și răspunsul la amîndouă nedumeririle. Delfinii nu trebuie confundați cu atlanții, și nici atlanții cu delfinii. Cetaceele, care au un sistem nervos superior dezvoltat, au constituit pentru atlanți un mijloc vehiculant prin apele oceanului. Cu ajutorul vrilului am reușit să acomodăm morfo-fiziologic organismul nostru la natura delfinilor. Deci nu poate fi vorba despre un împrumut corporal, de transplantare, ci numai de acomodări de respirație și înot, fără modificări structurale. Însă mai există și o altă categorie de delfini, care, venind în contact cu atlanții din Poseidonia, au receptat prin dresură, imitație și educație un mod uman și civilizat de comportare. Aveți o sumedenie de exemple. Delfinii-piloți care conduc vapoarele și păzesc copiii pe plajă, hîrjonindu-se cu ei. Ceilalți delfini, marea masă rudimentară care pîndește resturile de mîncare aruncate din cargoboturi, n-au nimic de-a face cu atlanții. Și acum să vă răspund la a doua întrebare. De ce lumea noastră nu poate avea raporturi cu lumea continentală și de ce nu întrezărim deocamdată drumuri de concordanță. Iată cauza: după a treia scufundare de acum 12 000 de ani, inițiații care n-au luat calea migrațiunilor, ci au rămas în Poseidonia din ocean, s-au diferențiat total de voi. Închisă în adînc, cu sisteme geniale de protecție contra primejdiilor naturale, lumea atlanților a progresat geometric față de pămînteni, armonizînd procesele tehnice cu desăvîrșirea biologică și cu investigațiile în zona cunoașterii spirituale. Cu un asemenea decalaj între noi, dacă ni s-ar fi aflat uriașa putere stăpînită, lumea voastră dornică de războaie ar fi văzut în Atlantida numai latura dominatoare care ar fi primejduit-o. De aceea, noi am rămas secole

de-a rîndul în espectativa de studiere a progresului vostru vădit, și atunci cînd oamenii uscatului vor ajunge în stadiul universalei înfrățiri prezența noastră n-o să vă stînjenească, ne vom apropia de voi și vom colabora... Convorbirea părea încheiată. Al doilea atlant însă mă fixă și-mi puse, la rîndul lui, o întrebare: dacă eventual sînt informat asupra întrebuințării vrilului. Simții că mă umflu în pene, pentru că știam la ce servește, și am enumerat mîndru cele opt utilizări ale misterioasei substanțe. Delfinii schimbară priviri satisfăcute. Cel mai înalt dintre ei mi se adresă amabil.

— Vă felicit pentru cunoștințele dv. precise.

Făcu un semn prietenului său și se ridicară amîndoi. De pe pragul cabinei îmi recomandă:

— Să fiți în Azore peste două luni. Salutară adînc și se îndreptară spre punte. Săriră direct în ocean, mistuindu-se în noapte.

— Acum, Gil, cunoști istoria din Cadix. Îmbracă-te și comenteaz-o în gînd.

VIII

Intrînd în restaurantul Athénée-Palace, o găsirăm pe Dorothy instalată la masă. Era acompaniată de secretarul legației engleze. La apropierea noastră, tînărul distins se ridică, salută afabil și se retrase discret. Marele Grigoraș Dinicu, observînd de pe estradă pe funcționarul britanic, deduse că și frumoasa Thy e tot englezoaică. Începu să cînte pentru ea, zîmbindu-i, parcă presimțind că e violonistă, **Capricciosa** de Edgar Elgar.

— **Wonderful, he is really a great artist!** [1] murmura Dorothy.

Eu nu mai ascultam aprecierile lui Thy. În sufletul meu se instaurase și mai mult setea de aventură. Poseidonia, vrilul, delfinii deveniseră ispititoare reprezentări și chemări ale unei lumi noi. Simțeam o jenă totuși să-l întreb pe Aldo și Thy dacă m-ar lua cu ei în Azore. Dar cum să-l oblig să-mi suporte cheltuielile? Cum să cerșesc un asemenea voiaj? Dîndu-mi singur speranțe, mă întrebam: în fond pentru ce veniseră soții Giacomini în România dacă nu pentru mine? Să-mi istorisească despre vril? Asta o puteau rezolva și prin scrisori, ca și pînă acum. În nici un caz nu vizitau țara cu scop turistic. Atunci? Mă frămîntam, nelăsînd să se vadă o cută de amărăciune pe față. Aldo însă mă fixa de mai multă vreme, sorbind din paharul de Chianti. Am zărit cum Aldo îi face cu ochiul un semn lui Thy, care imediat scoase din poșetă o foaie albă împăturită și mi-o puse dinainte.

— Ce e cu hîrtia asta Dorothy?

— O completezi. Mîine îți scoți pașaportul. Vizele lasă-le pe seama noastră. Te luăm în Azore! Ce, credeai că o să te lăsăm aici, după ce Aldo ți-a împuiat capul cu plăsmuirile lui? Am sărit la gîtul lui Aldo, să-l sărut. Apoi spre Dorothy, dar Aldo, prompt, ca lumea să nu înceapă cumva să rîdă de efuziunea mea, mă așeză la loc pe scaun, apăsîndu-mi umărul.

[1] Minunat, e cu adevărat un mare artist (în limba engleză).

— Sta tranquillo, mio vecchio, e finisce tuo bichiere [1].

— Spuneți drept, mă luați cu voi în Azore? Zău, mă luați? Nu glumiți? Vedeam lumini albe și roze. Inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul. Ce curioși sînt oamenii! În fața elanului și a revărsării mele de bucurie, n-am văzut pe cineva mai plictisit ca Aldo. Repeta tot drumul ca să mă domolească:

— Si, si, amico. Partiamo insieme. Domanda piu. Si, insieme, si [2].

IX

Nu vedeam mai nimic din perindarea peisajelor pe lîngă care treceam. Nu regretam nici metropolele somptuoase, volatile în urma trenului, nici pășcutul cirezilor. Aldo mă smulgea și din vederile de atlas ilustrat și din Baedekerul cu ore de sosire.

— Ai aflat, îți aduci aminte de una dintre valențele acestui vril: hipertrofierea darului creator pînă la dimensiuni prin care ne putem depăși contemporanii. Gil, cred că nu te-ai îndoit niciodată că eu tocmai asta urmăresc; să-mi amplific capacitatea de a compune. Urmăresc să mizez totul pentru o singură carte: muzica. Da, Gil, ăsta-i adevărul. Pentru muzică și spargerea acestor frontiere ale ei prin vril am spălat chinuit puntea vaporului, nu pentru aceste trese aurite. Îți destăinuiesc ție ceea ce m-a terorizat totdeauna: reducția și plafonarea îndrăznelii, limitele ei convenționale. Gamele mi se par strîmte, armoniile cu goluri. Visez să aud ce sună în spațiile dintre sunete, fiindcă sînt sigur că există o nenorocită de frînă biologică pe care urmăresc s-o demontez pentru a deveni vizionar peste timpuri.

Dorothy finanța călătoria ca să ne bucurăm de un maximum de confort. De la Madrid, prin Granada, am ajuns la Algesiras, punct terminus lîngă Gibraltar. Conform înțelegerii cu San Salvadore, aici trebuia să aștept trecerea vaporului spre Capul Verde. La 5 septembrie, el sosi fără nici o întîrziere. Cu multe presiuni și insistențe, am fost primit nereglementar pe vas. Dorothy aproape că se rugase de ofițer să nu fiu lăsat în Gibraltar. Pînă la data prezisă de delfini mai erau trei săptămîni. Totul se potrivea, deoarece în Azore făceam o escală mai lungă. Fenomenul ivirii insulei părea irevocabil.

Începînd de la 15 septembrie, oceanul ieșise din ritmul lui. Marinarii ne împărtășeau părerea că se va întîmpla ceva. Abordăm în Azore. Cvartetul de aluzii tropicale, palmieri, umezeală, papagali, maimuțe, veneau cu un inedit acompaniament la monotonia vieții noastre sedentare de pe vas. Refrenul debarcării era identic ca în toate porturile: bărbierit, haină de oraș, băutură, local, partenere și joc de cărți. Rămăsesem pe bord cu Aldo și Palazzi, plasați cu cîte un binoclu pe covertă, scrutînd în toate direcțiile apele agitate. Colds descărca, Donati număra niște baloturi și însemna într-un carnet, care la lumina lunii mi se părea de argint. Nici un amănunt din acea noapte n-o să-l mai uit vreodată.

---

[1] Stai liniștit, bătrîne, și termină-ți paharul **(în limba italiană)**.
[2] **Da, da, prietene, plecăm împreună. Nu mai întreba. Da, împreună, da (în limba italiană).**

— Îi văd, Aldo. Au sărit din apă. Ne dau de știre că au sosit și că ne-au reperat.

Dorothy apăru lîngă noi și luă un binoclu ca să privească.

— **At last, I see them** [1]. Amicii tăi, delfinii, oscilează voioși. Aldo luă mîna lui Thy și o duse la buze.

— Uite ce salt elegant! Delfinii vă salută.

— Să le facem onorurile de amfitrioni.

Cînd pășiră pe vas, observarăm că cei doi oaspeți noi aveau mersul conform teoriei despre atlanți expusă de cei doi delfini din Cadix: parțială adaptare biologică la ocean.

Îi poftirăm în cabina lui Aldo. Italiana vorbită de acești atlanți era foarte șuierătoare și de-abia o pricepeam.

— Vom fi scurți, începură ei. Conducătorul nostru și al insulei Poseidon vă deschide brațele și vă primește. Nu vă împiedică să împrăștiați în lumea voastră ceea ce veți vedea și simți. Unele arcane nu aveți voie să le străbateți. Insula noastră a ajuns pînă la 14 metri. Pentru a se ridica total vor trebui încă trei ore. La suprafață nu va rămîne decît două ceasuri. Avem deci la dispoziție cinci ore. Pentru imersiune primiți aceste căști protectoare. Vă transportăm pînă la insula încă scufundată, spuseră delfinii. Ne veți călări.

Era totuși ceva grotesc să mă urc în spinarea acestor delfini gînditori și gravi, mesageri ai unui continent care-și perpetua civilizația în măruntaiele planetei. Coborîră scara, urmați de mine și de Aldo. Aveau trup alunecos. Ne aplicarăm căștile. Amabilii noștri ghizi stabiliră o viteză potrivită, ca a plutelor pe Bistrița. Delfinul meu îmi strecură un frîu lat ca să mi-l petrec pe după mijloc. Mișcîndu-mă, am constatat că-s țintuit într-o deplină fixitate, capabil să rezist piruetelor celor mai năzdrăvane. Simții brusc că intru sub un duș rece. Delfinul se dăduse ca un fulger la fund. Pe urmă pluti întortocheat, descriind sinusoide. Străbătu coridoare de stînci, se înălță din nou, apoi veni în picaj într-un fel de pîlnie neagră, unde se opri și așteptă în întuneric. Nu-l zăream pe Aldo. Pe neobservate, apele începură să se retragă ca supte, așa cum s-au retras și în poemul lui Goethe „Ucenicul vrăjitor". Descălecarăm pe „uscat". Toți patru am intrat într-un tunel. De emoție nu puteam să vorbesc. Călcam pe un soi de mușchi catifelat, pe alge ori licheni, pentru că mersul ne era vătuit și înăbușit. Lumina creștea încetul cu încetul. Persista un portocaliu difuz, țesut cu raze verzi odihnitoare. În fața noastră se ridica o poartă imensă. Ardea ca un jeratic.

— Oricale! recunoscu Aldo.

Taurii basoreliefului aveau o înălțime de aproape o sută de metri.

— Ce semnifică? am adresat atlantului întrebarea.

— Egiptul, Iudeia, Babilonul aveau simbolul sacru al taurului. De la noi a pornit cultul, prin migrațiunile de acum multe mii de ani.

Porțile se deschiseră spre o cîmpie luminată auriu. Înaintînd, aveam impresia de spații libere, de vastitate, deși oceanul vuia deasupra noastră. O porțiune din cîmpia pe care ne aflam ne coborî ca un lift invizibil și lent într-o sală destinată parcă unui suveran.

---

[1] În sfîrșit, îi văd (în limba engleză).

Intr-un jilț de culoarea focului, scînteietor trona drept ca o statuie marele conducător al insulei Poseidon. Era palid, iar barba sură îi ajungea pînă la centura de smarald. Ochii albaștri priveau nesfîrșirea. Uși ca de altare se deschideau lateral. Pe acolo apărură doi bărbați înveșmîntați sacerdotal. Se apropiară cu bunăvoință, descriind cu mîinile o volută în aer. Era semnul că ne acceptă și că ne invită la discuție.

— Vrilul, ne informă atlantul, ne alimentează cu longevitate neîntreruptă. Noi încetăm din viață cînd simțim că nu mai sîntem de folos celorlalți, cînd săvîrșim prima greșeală. Din cauza erorilor au murit regii Hermes și Hefaistos, Marte, Pluto și Poseidon. Îi cunoașteți și i-ați zeificat, ca să fie și mai contestați. Urmați-ne.

Coborîrăm în mausoleul marelui Poseidon, fostul stăpîn al tuturor mărilor.

— Asta e tabla de smarald!

— La ce slujea? Ne puteți spune?

— La judecarea crimelor. Au existat trei table. Una aparținuse lui Moise. Alta a fost găsită lîngă Pitagora. Priviți, acolo se odihnește regele atlantic Poseidon.

Ceea ce ni se dezvălui ochilor ne făcu să ne strîngem unul lîngă altul. Pe o masă de piatră cît o rampă de lungă era întins un trup ca de uriaș, îmbrăcat cu o hlamidă de culoarea algelor verzi. Barba roșcată i se despica în trei. Ochii i se zbăteau ușor. Aveam lîngă noi pe clasicul Neptun din toate cărțile de școală.

— Doarme, spuse unul dintre preoți. Se va trezi și va strînge în mînă tridentul. Da, era tridentul mitologiei.

— Se va trezi Poseidon? mai repetai întrebarea.

— Se va trezi. Așa spune tabla de smarald.

Imensa furcă dătătoare de uragane era lîngă mine.

— Mă lăsați s-o ating? Vreau să mă conving că e o realitate, că nu-s prada unei năluciri.

Preoții acceptară.

— Aveți voie, spuseră.

Am pus mîna pe trident. Ceea ce m-a traversat atunci sînt ferm convins că n-a fost o halucinație auditivă, fiindcă în gînd repetam: E o înscenare, e o înscenare. Sînt dibaci atlanții. Or, în clipa cînd am atins furca lui Neptun, în mine s-a prăvălit ca un ecou de cataracte gigantice, un infern de furtuni în lanț, parcă eram în centrul unui taifun. Am retras tremurînd brațul, recomandîndu-i și lui Aldo să repete experiența.

— Gil, Gil, vine parcă spre mine un ciclon. Vuiește cerul, mă nărui sub tunete! Haidem de aici! Comoția ne istovise. Parcă scăpasem dintr-un naufragiu.

— Să știi că magii aceștia sînt în stare să ne hipnotizeze. Aldo, eu cred că a fost ceva înscenat cu măiestrie.

În aceeași clipă, insula se zgudui năprasnic. Ne-a cuprins spaima.

— Fiți liniștiți. Insula a ieșit la suprafață. Mai aveți două ore. Să ne grăbim. Coborîrăm din nou pe o scară circulară, trecînd prin cripte cu picturi și hieroglife încîlcite. Din mers emiteam păreri:

— Cu tehnica lor le-a fost ușor să realizeze imitații acustice de intemperii.

— Veniți la vapor, ne atraseră atenția delfinii. Mai avem o oră de stat la suprafață. Începînd scufundarea insulei în abisuri, se ivesc și primejdiile pentru voi.

— Nu plec fără să ating vrilul. Vă rugăm comunicați-i stăpînului insulei dorința mea.

Se întoarseră cu hotărîrea lui.

— A admis să vă bucurați de cea mai mare cinste : să contemplați vrilul atotputernic și să apreciați efortul întru desăvîrșire al atlanților.

Ceva de neînchipuit se petrecu. Am fost conduși la marginea unei terase fără capăt vizibil. La bordura ei stăteau în genunchi atlanți de rase diferite : bruni, arămii, galbeni și blonzi ca soarele. Pe luminoasa lor frunte citeai concentrarea unor înțelepți.

— Ce practică aici ? Asceza ?

— Dimpotrivă, ne lămuri pontiful. Proiectează. Aceia din rîndul întîi sînt ingineri care au studiat îndelung proiectele de bioarhitectură. Ei își imaginează, de exemplu, mintal, un motor pînă la detaliul cel mai mic. Toți acești ingineri, cu o forță imaginativă incompatibilă cu înțelegerea pămîntească, poartă legată împrejurul frunții o eșarfă îmbibată într-o sluție de vril, într-un dozaj riguros distribuit. Vrilul transmite mesajul visului interior materialelor din adîncul insulei. Acolo ele se sudează și se grupează după concepția planului creatorilor. Priviți în genune. Ceea ce descoperiră ochii noștri era din domeniul minunilor. Din materia topită a văgăunii se ridicau într-un ritm vertiginos, aliniindu-se pentru a porni spre depozite, motoare, mașini, vagoane, roboți, palate, ca o generație spontanee...

— Ascultați ! Pregătiți-vă de plecare ! strigă preotul.

— Vrilul, arătați-mi vrilul ! Mi-ați făgăduit doar ! se văita Aldo ca lovit de moarte. Pentru asta venise, pentru asta riscase atîtea.

— Nu se mai poate ! Nu mai este vreme ! Ne scufundăm !

Un vuiet asurzitor umpluse bolțile subterane. Era avertismentul că trebuia să urcăm la suprafață. Aldo își freca cu deznădejde mîinile, pe urmă îl văzui, calm în aparență, îndreptîndu-se înspre delfini :

— Unde-s muzicienii voștri ? Unde-s ? Compozitorii ? Duceți-mă la ei. Repede ! Doresc să-i văd. Eu sînt compozitor ! Vă implor, arătați-mi-i !

— Vino, vino, îl trăgeau delfinii. Uite-i aici, în sala de alături. Intrarăm fugind, ca să cîștigăm timp. Cu eșarfe la frunte, creatorii de muzică stăteau ca și colegii lor întinși, de data aceasta, cu fruntea în sus, spre foile de porțelan ale plafonului ce curgeau ca un fluviu de hîrtie. Pe ele se înregistrau imaginile sonore ale simfoniștilor atlantici. Cînd am văzut ce se întîmplă, înlemnii. Cuprins de furie, Giacomini se repezi la fruntea unui muzician, îi smulse eșarfa cu vril și se îmbrobodi cu ea, alergînd nebunește spre ieșire.

— Ce-ai făcut ? Ce-ai făcut ? plîngeau cei doi preoți. Vai ție ! Omule pămîntean, de-acum ești pierdut !

Fața lui Aldo se albise complet. Ochii i se dilataseră. Gura căpătase un rictus de mirare și de beatitudine. Aldo asculta ceva în el, pentru că degetele lui arătau ceva în spațiu. L-am tîrît la

lift. Era ca o zdreanță ; fără energie rîdea cu ochii în extaz. La suprafața mării, valurile fremătau furioase. În depărtare clipea vasul luminat. Desigur, ne așteptau. Dorothy ne aștepta. Cine ar fi bănuit că va fi o primire de doliu ? Aldo Giacomini aproape că-și pierduse cunoștința. L-am legat cu frîul de spatele delfinului, să nu cadă. El nu mai știa nimic. Mîna i se ridica mereu în vîntul oceanului, care sufla îndîrjit. Icnea, iar eu îl vedeam la lumina unor fulgere cum căsca uimit gura, plimbînd ochii pe cerul întunecat.

— Aude ceea ce nu-i era încă permis de cutia lui craniană să audă, spuse trist atlantul meu ajungînd la scara vasului.

Ne luarăm adio. Avură un gest cald de îmbrățișare. Le-am văzut și lacrimi de compătimire umană. Expresia duioasă a lui Aldo se mistuise pentru totdeauna. Ne măsura parcă de pe un Everest al gîndirii. Pe Dorothy abia o mai cunoștea. Biata de Thy se retrase în cabină plîngînd sfîșietor.

În zare nu se mai vedea nici o urmă de insulă. A doua zi, flotila porni spre Dakar. Acolo am coborît, luîndu-mi rămas bun de la toți.

*

După o jumătate de an mi-a trimis o scrisoare lungă, explicativă. Aldo e internat într-un sanatoriu de boli nervoase, unde, într-un fel de transă, dictează niște formule sonore stranii unui alienat care știe să compună. E vizitat de muzicieni avangardiști care i-au schimbat și numele. Îl strigă Aldo Cagio. I s-a dus vestea. E celebru. Sînt grupuri de creatori care-l privesc ca pe dumnezeul lor. Într-o revistă din Frankfurt s-a scris că ar fi o adevărată crimă să se vindece un asemenea om de geniu și să se piardă reflexul muzicii din abisuri. „Cît de puțin timp am fost fericită, dragul meu Gil, își încheia Thy scrisoarea. Cît voi mai trăi am să blestem vrilul și teoriile atlantice. Să nu mai aud de oceanul ăsta ! Aldo nu-și mai aduce aminte de nimic, iar pe mine abia mă recunoaște. Cînd îi spun : Uite Aldo, a venit Thy lîngă tine, mă măsoară absent, pe urmă începe un fel de cîntec vorbit și fluierat. Dictează și dictează numere, descriind cu mîna reliefuri. Discipolii lui, pentru că unii s-au și pronunțat pentru un «stil al abisului cagic», susțin că s-ar putea ca aceste grafice conturate cu mîna să reprezinte înălțimea sau adîncimea sunetelor. Vino și judecă și tu. Te aștept. Nenorocita de Dorothy".

ALLAIN GUÉRIN

SABOTAJ LA „CIRCUITUL PLANETELOR"

Mîinile lui Vladimir Martin se încleştară cu forţă pe manete. Luminile tabloului de comandă scînteiau ca un cer prevestitor de furtună. Ochiul radarului, însărcinat să semnaleze obstacolele neprevăzute, clipea fără încetare. Întreaga navă fremăta sub violenţa virajelor pe care trebuia să le efectueze fără încetare.

— Drum nesigur... Drum nesigur... repetă Vladimir Martin în faţa microfonului de bord.

Nu era singurul care lansa acest mesaj. X.75, apoi S.36, apoi J.44, apoi B.36 repetară, la rîndul lor, cele două cuvinte : „Drum nesigur... Drum nesigur..."

La Centrul de control spaţial al circuitului, Abraham Tchio-Kong îşi dădea seama perfect de gravitatea celor două cuvinte. Veteran al pilotajului pe nave spaţiale de curse, înţelegea mai bine decît oricine sensul mesajelor. Să spui simplu „drum nesigur" cînd pericolele se multiplicau însemna acea supremă politeţe faţă de spaţiul nemărginit, politeţe respectată cu stricteţe de toţi cei care înfruntau oceanul aerian. De aceea, pentru Abraham „drum nesigur" echivala cu un S.O.S.

Trebuia să facă ceva. Dar ce să facă ?

— Urgent. Apel general, lansă Tchio-Kong cu vocea lui aspră şi hotărîtă, care răsuna pe toate drumurile cosmice. Patru astronave pe drum nesigur. Precizaţi imediat ce vă nelinişteşte.

În biroul directorial al Societăţii de construcţii moderne astronautice, lampa de pe birou lumina faţa osoasă a lui Stan Gonsalvez. Dacă se dăduse alarma pe „Circuitul planetelor", însemna că planul său era în curs de realizare. Planul său, al marelui constructor Gonsalvez. Cu auzul încordat spre receptorul spaţial, asculta cu aviditate cuvintele lui Tchio-Kong şi în sinea sa jubila. Adversarii săi nu voiseră ca navele lui să participe la cursă ! Ei bine ! Nu va fi nici un fel de cursă.

— Bineînţeles că aceşti meteoriţi nu-s decît nişte meteoriţi, murmură colonelul Albert Ashwood. Dar nu ştiu de ce, căpitane, găsesc totul foarte bizar...

— Al şaselea simţ al dumneavoastră, domnule colonel, surîse căpitanul Pablo Ben-Assef.

— Glumeşti, căpitane... Bineînţeles nu am încă dovezi. Cheamă-l pe Tchio-Kong.

Legătura fu repede stabilită între Centrul de control şi Secţia de cercetări a poliţiei spaţiale.

Vladimir Martin nu era un novice. A cunoscut fel de fel de încercări. Puţini au revenit din expediţiile din care făcuse el parte. Cu nervii încordaţi la maximum, el trebuia să facă faţă acum acestui joc de-a-v-aţi-ascunselea, pentru a evita bolizii orbi.

Meteoriţii, din ce în ce mai numeroşi, se îndreptau spre navă, obligînd-o să meargă continuu în zig zag. Siajul acestor roci rătăcitoare, cu viteze vertiginoase, brăzda acum spaţiul ca un fir al morţii. O strălucire galbenă, apoi un glob de foc apărură pe ecranul televizorului de bord. O transpiraţie ca de gheaţă inundă fruntea lui Vladimir. Asta este : o navă a explodat ! Un om sfîrtecat în spaţiu. Un prieten, fără îndoială. Care navă ? Care navă ?

În aparatele de bord răsună vocea lui Abraham ca un răspuns. O voce plină de durere şi de ură.

— S.36 a sărit în aer. Repet : S.36. Jean-Pierre Tsinaphong o pilota... Cauza presupusă a accidentului : un meteorit... S-a deschis o anchetă oficială.

Tsinaphong... Vladimir îşi revedea prietenul cu rîsul său curios, cu felul de a-şi îmbrăţişa prietenii. Dar iată că vocea lui Abraham vibră din nou în aparatul de recepţie. Nu mai are domoleala de acum cîteva clipe. Ea răsună plină de o nouă hotărîre, o hotărîre care pare de fier.

— Foarte urgent ! Ordin general. Cursa întreruptă. Revenire imediată la bază. Repet : cursă întreruptă ! revenire imediată !

După ce repetă încă o dată „revenire imediată“, Abraham Tchio-Kong se îndepărtă de microfon şi se întoarse spre colonelul Ashwood, care venise să-l caute la Centrul de control.

— Aţi auzit de explozia asteroidului ? întrebă ofiţerul.

— Care asteroid ?

— Eleuthère...

— De ce-mi puneţi această întrebare, domnule colonel ?

— Pentru că, Tchio-Kong, pentru că... Dacă îţi spun că Eleuthère era cel mai apropiat asteroid de circuit, îţi vei crede urechilor ? Şi dacă adaug că era singurul care în caz de explozie putea să pericliteze circuitul, ce vei mai spune ?

— Un sabotaj ! Presimţeam ! Bătrînul Abraham se ridică cu furie spunînd aceste cuvinte. Era pradă unei teribile frămîntări. Începu să străbată cu paşi mari sala de comandă a Centrului de control. Colonelul îl urmărea adîncit în gînduri, apoi îl opri cu un gest ferm.

— Da, un sabotaj, Tchio-Kong. Iată cuvintele pe care aşteptam să le rosteşti.

— Dar, Ashwood, oare un om ar fi putut să facă să sară în aer un asteroid ca Eleuthère ? Este oare posibil ?

— *M-am gîndit şi la această obiecţie. Am verificat acest lucru la Institutul de cercetări cosmice. Este posibil! Informaţiile culese după explozia asteroidului o confirmă pe deplin. Şi ştiţi că institutul nostru nu emite ipoteze în vînt...*

Telefonul locotenentului îl zăpăci pe Stan Gonsalvez. Nu-l aştepta. Cufundat în gînduri, nu se putuse gîndi că poliţia spaţială va putea aşa de repede... În sfîrşit, cu ajutorul locotenentului Konrad Lombardi va putea fi bine informat. Acest ofiţer este, desigur, foarte scump... Dar foarte necesar.

— *Domnule director, un locotenent de poliţie doreşte să obţină o audienţă*

— *Să intre imediat!*

O strălucire galbenă urmată de un glob de focă apărură pe ecranul de pe biroul directorial. Era a treia navă care exploda. După S.36, apoi B.90, X.75 tocmai sare în aer. Vladimir Martin tremură de furie. Şi de frică, trebuia s-o mărturisească. A cunoscut de puţine ori astfel de stări sufleteşti. Dar nu este de glumă. Trei astronave! Din zece nave plecate nu mai sînt în cursă decît şapte. Şi cîte vor sosi mîine la bază? Cîte? În biroul directorial de la Societatea de construcţii moderne astronautice, locotenentul Lombardi îşi termina raportul.

— *Ajutat de Abrahàm Tchio-Kong, colonelul Ashwood a descoperit că ultimul dintre proprietarii ale căror depozite au fost instalate pe asteroidul Eleuthère a fost S.C.M.A. La fel au descoperit acum trei zile că nava dumneavoastră personală a trecut pe acolo, Eleuthère fiind însoţită de alte nave. Or, cum Institutul de cercetări a declarat că explozia a fost artificială şi cum aţi ameninţat pe organizatorii „Circuitului planetelor“ cînd v-au fost refuzate cosmonavele, vă daţi seama că...*

— *Înţeleg, murmură Stan Gonsalvez, un moment năucit. Apoi se redresă şi spuse: vă mulţumesc, locotenente. Dacă nu mă înşel, ca ofiţer al poliţiei spaţiale, aveţi la dispoziţie o navă de serviciu...*

— *Da.*

— *Aţi venit singur?*

— *Da, dar de ce întrebaţi?*

— *Fiindcă voi pleca cu dumneavoastră... Vom merge împreună, locotenente. O astronavă a poliţiei spaţiale nu va fi oprită de navele de intercepţie... Cel puţin aşa sper. Acum nu mai am de ales. Surpriză, o imensă surpriză, apoi un fel de panică interioară cuprinseră pe locotenentul Konrad Lombardi... Cu o voce albă, el explică lui Gonsalvez că nu este posibil. Nu, nu poate să facă asta...*

— *Este ultimul tău cuvînt, locotenente?*

— *Da, domnule Gonsalvez...*

— *Ei bine, ţi-ai hotărît singur soarta.*

Pronunţînd aceste cuvinte, constructorul îşi scoase pistoletul dezintegrator. Trase, şi un singur foc fu suficient. Într-o strălucire albă, silueta locotenentului apăru în negru, apoi brusc se prefăcu într-un fum. În sfîrşit, o mînă de cenuşă coborî spre sol, unde se pierdu uşor. Constructorul coborî scările două cîte două şi se îmbarcă cu cea mai mare viteză pe nava poliţiei.

— Cu trei oameni pe conştiinţă, murmură Abraham Tchio-Kong, nu trebuie ca acest criminal să-şi închipuie că ne va scăpa aşa de uşor...

— Desigur, răspunse colonelul, trecîndu-şi mîna peste fruntea asudată. Dar are o oră avans. Şi chiar pentru Ben-Assef, talentatul nostru pilot, spaţiul cosmic este nemărginit. Matematic, Gonsalvez are mai mari şanse de a se pierde în spaţiul extraplanetar decît de a apărea în faţa unuia dintre tribunalele noastre.

— Nu, Ashwood, nu, nu trebuie !

— Spune şi tu, Tchio-Kong, ce pot să fac ?

La început căpitanul Pablo Ben-Assef nu-şi crezu ochilor. Acolo, în vizorul său, în fata lui se afla nava locotenentului Lombardi, cel care se vînduse lui Gonsalvez... Deci Gonsalvez este acolo, în ea. Se hotărî să-l sperie cu cîteva rafale pentru a-l obliga să se întoarcă. Cît pe aci să apese pe butoane, cînd deodată văzu ceva care-l opri... Da, nu se înşela. Între cosmonava lui şi cea a lui Gonsalvez se interpuse o alta : cea a lui Vladimir Martin. Ah, da, este pilotul care a cerut în mod insistent să participe la cursa de urmărire. Un nebun... Ce vrea să facă ? Merge drept spre nava fugarului ! Vrea să sară în aer cu fugăritul.

— Nu, nu intenţionează asta, îi întrerupse Abraham Tchio-Kong. Îl cunosc pe Martin. Iată : îl obligă pe Gonsalvez să schimbe direcţia. Îl împinge spre circuit...

— Spre circuit ? întrebă colonelul în timp ce privirea îi era aţintită spre televizorul special, pe care se distingeau clar cele trei nave.

— Spre circuit ! Înţeleg acum de ce — replică Tchio-Kong. Martin vrea să-l oblige pe Gonsalvez să se arunce singur în cîmpul de meteoriţi. Gonsalvez a produs singur ploaia de meteoriţi, deci va pieri ca şi victimele sale !

O strălucire galbenă, urmată de un glob de foc apărură pe ecranul televizorului... Cu ochii fixaţi pe racheta lui Gonsalvez, Vladimir Martin urmărise fuga criminalului. Văzuse meteoritul. Meteoritul şi explozia.

— S-a făcut dreptate, murmură el cu o voce sugrumată... S-a făcut dreptate... rostiră, la rîndul lor, colonelul Ashwood şi Abraham cu vocile înecate de durere şi de bucurie, în acelaşi timp.

— S-a făcut dreptate...

În româneşte de VIOREL RĂDULESCU

În pragul MILENIULUI III

POPULAȚIA

Un studiu publicat de Organizația Națiunilor Unite indică trei variante posibile ale creșterii populației globului pînă în jurul anului 2000. Față de 3,1 miliarde existente în 1967, populația va atinge 5,4 miliarde în variantă minimă, 6,3 în cea medie și 7,4 miliarde în cea maximă.

Tendința de creștere existentă în prezent este concretizată printr-un spor anual de 2%, ceea ce reprezintă o dublare la fiecare 35—40 de ani, dacă se iau în considerație și creșterile cumulative.

Prognoza sporirii populației mondiale se bazează pe faptul că în afară de volumul absolut de nou-născuți, a căror cifră se menține ridicată mai ales în Africa, Asia și America Latină, există și fenomenul creșterii vîrstei medii a populației ca urmare a îmbunătățirii condițiilor de trai și de îngrijire a sănătății.

În România, în ultimii 20 de ani, vîrsta medie a populației a crescut de la 46 la 67 de ani. Un procent de circa 30% de spor al populației provine numai din această importantă modificare a așa-numitei piramide a vîrstelor. Dacă se figurează în abscisă numărul populației, separat pe sexe, iar în ordonată vîrsta, se obține un grafic pe care se poate urmări fluctuația populației în funcție de toți factorii care o determină: natalitate, mortalitate, războaie, perioade de creștere sau scădere a sporului natural etc.

Un studiu demografic de prognoză al fundației „Rand" din S.U.A. indică numai 5,1 miliarde de locuitori în anul 2 000. Toate cercetările realizate, chiar dacă se contrazic asupra cifrelor absolute, acordă o pondere mare de 70—72% populației țărilor aflate în curs de dezvoltare din Africa, Asia și America Latină, unde procesul de creștere a sporului natural, rezultat din diferența între numărul nașterilor și cel al deceselor, este încă în plină ascensiune.

Părerile pesimiste în legătură cu posibilitățile de a hrăni 6 sau 7 miliarde de oameni pe planeta noastră, la sfîrșitul secolului, se fac tot mai rar auzite, deși se mai prevede o perioadă de mari dificultăți alimentare în jurul anilor 1980—1985. Pare ciudat, dar Pămîntul, care rabdă în prezent existența a peste 30 milioane de oameni subnutriți cronic și care dă anual încă 2—3 milioane de morți prin inaniție, se pregătește să facă în secolul următor un mare salt calitativ și cantitativ, hrănind mult mai bine și mai complet un număr mult mai mare de locuitori.

Unde se va opri creșterea populației planetei? Se va opri ea oare vreodată? Răspunsurile cercetătorilor de specialitate și ale

celor care s-au preocupat de această problemă sînt foarte variate și uneori contradictorii. Iată cîteva păreri, din cele mai recente.

Frederick Lundberg, sociolog, autor al lucrării „Transformările viitoare ale omenirii“, apreciază că în anul 2100 populația globului va atinge 50 de miliarde. Harriman Brown, un geochimist la Institutul tehnologic din California, sprijină această variantă de creștere, argumentînd că, folosind mijloace clasice de așezare a populației și utilizînd alimentele cunoscute, în unanimitate aproape naturale, se poate asigura viabilitatea unei societăți umane dezvoltate la 50 miliarde de locuitori. Dacă, afirmă cercetătorul, se pun în valoare noi tipuri de alimente ca acelea provenite din culturi de alge maritime și se părăsește solul ca unică posibilitate de locuire, se poate ajunge pînă la 100 miliarde de pămînteni : dacă se poate obține o scădere a pierderilor calorice ale organismului uman în mediul înconjurător și se reduce, în consecință, și consumul de calorii pe cap de locuitor, urmașii noștri îndepărtați, al căror metabolism va fi satisfăcut aproape numai prin respirarea substanțelor nutritive răspîndite în aer, vor putea ajunge pînă la impresionanta cifră de 200 de miliarde.

Creșterea populației, se indică în sus-citatul raport al fundației „Rand“, depinde de trei factori esențiali : numărul nașterilor, producția și distribuția totalității alimentelor și progresul general al medicinei în stare să asigure creșterea duratei vieții, în general, și reducerea spectaculară a maladiilor grave cu efecte fatale, în special.

În măsura în care efectele acestor trei factori s-au cumulat ori s-au anulat (suprapunîndu-se peste marile calamități ale istoriei : epidemii, războaie îndelungate, foamete, inundații) au rezultat sporurile și dinamica actuală a omenirii.

Un studiu elaborat de un comitet al Academiei naționale de științe din S.U.A. arată că dacă actualul spor anual al populației, de 2%, ar fi acționat în cursul celor 2 000 de ani trecuți, ținînd seama de efectul lor cumulativ, populația ar fi fost azi de ordinul a 7×10^{16}. Aceasta înseamnă că în locul fiecărei persoane aflate azi în viață s-ar fi găsit 20 milioane de semeni, iar densitatea populației ar fi fost de aproximativ 200 de locuitori pe 1 m^2.

Scriitorul englez Aldoux Huxley, influențat puternic de teoriile utopice, științifico-fantastice iraționale, fără o fundamentare obiectivă, și-a exprimat în mai multe rînduri îngrijorarea față de creșterea populației. El a afirmat că era viitorului nu va fi o eră a spațiului cosmic, ci o eră a suprapopulării planetei. Dar pesimismul său este contrazis de realitate. În timp ce o organizare rațională a agriculturii, cu actualul nivel de cunoștințe tehnice și biologice, ar putea hrăni complet 90 miliarde de oameni, utilizarea oceanului mondial și cultivarea lui cu alge adaptate la necesitățile hrănirii populației ar permite sporirea acesteia pînă la 400—500 de miliarde.

În concluzie, suprapopularea nu constituie un pericol întîi fiindcă ea nu se va produce, și apoi deoarece resursele planetei sînt practic inepuizabile. Legea populației formulată de Marx, care indică un raport de inversă proporționalitate între numărul de membri ai fiecărei familii și totalitatea mijloacelor de subzistență, are drept efect o stabilizare inevitabilă a populației totale. Această

stabilizare pare probabil de circa 10 miliarde de locuitori și se va petrece în prima jumătate a secolului al XXI-lea. Analiza diferențiată pe continente a dinamicii demografice denotă că sporul cel mai mare al populației îl dau în prezent zonele subdezvoltate ale planetei : Asia, Africa și America Latină ; odată cu echilibrarea nivelului de dezvoltare economică și tehnologică, apar însă și efectele temperării sporului demografic.

Se poate trage de aci concluzia că întreaga omenire va trebui, în cursul întregii sale existențe viitoare, să trăiască doar pe uscatul planetei-mamă ?

Adaptarea oamenilor la viața pe uscat n-a reprezentat decît o variantă a dezvoltării vieții superior organizate, afirmă academicianul sovietic Oparin. Reluînd această idee, Arthur Clarke, binecunoscut scriitor englez de anticipație științifică, consideră ca o datorie elementară a biologiei și medicinei să lichideze în mod organizat și planificat, într-o etapă de timp istoricește scurtă, de trei-patru generații, imperfecțiunea cauzată de evoluție și de selecția naturală și care face ca viața în apă să fie inaccesibilă pentru oameni. Ca urmare, trei sferturi din suprafața planetei este improprie vieții umane ; pe măsură ce timpul trece, marile rezerve naturale ale oceanului mondial și ale fundului său devin tot mai tentante.

Experiențe de adaptare la viața acvatică a unor viețăți terestre permit să se întrezărească posibilitatea existenței omului-amfibie preconizat de scriitorul sovietic Beleaev într-un roman al său. Dar această adaptare în masă a oamenilor la viața acvatică nu este singura soluție. Popularea lumilor din alte sisteme solare este și ea avută în vedere. Dar mai există și alte idei interesante.

O fîșie de pămînt de 1 km lățime recuperată de la mări și oceane în tot lungul platformei continentale ar reprezenta o suprafață echivalentă cu un continent. Dacă se ține seama că tocmai această zonă a fundului mării este cea mai interesantă, sub aspectul materiilor prime exploatabile și dacă se are în vedere experiența polderelor olandeze, operația nu pare imposibilă. Explozii atomice de mică putere, dirijate și controlate, ar putea ușura îndiguirea unui asemenea brîu

Viața în spațiul planetar din jurul Pămîntului pe mari sateliți artificiali se va impune de la sine, din necesitățile de a asigura activitatea mai întîi a unor laboratoare, apoi a unor stații permanente și apoi a unor zone de tranzit în circulație dintre Pămînt și alte corpuri cerești. Principala problemă, reținerea atmosferei în jurul acestor sateliți artificiali, cu adevărat grei, este rezolvabilă cu și fără etanșeizarea spațiului din jurul acestora. Mărimea acestor sateliți și numărul lor pot ajunge atît de importante, încît procente însemnate ale populației terestre să poată locui și lucra pe ele.

Populația se poate dezvolta și înmulți în conformitate cu legile naturale ale acestui proces complex. Echilibrul firesc al planetei poate fi ajutat și stabilizat prin eforturile științifice conștiente ale omenirii. Deci, nici un pericol : viitorul ne este prielnic !

VIRGIL IOANID

„CIVILIZAŢIA ANTARCTICĂ"

A FOST DISTRUSĂ DE

„POTOPUL BIBLIC"

— MIT, IPOTEZĂ, REALITATE —

Printre problemele de seamă ale ştiinţei contemporane puse de cele mai recente descoperiri şi interpretări de mituri străvechi se numără misterioasa civilizaţie evoluată acum 10 000 de ani în Antarctica, precum şi potopul biblic, menţionat de mitologia popoarelor antice şi considerat multă vreme ca o simplă legendă. Interpretările recente pun potopul biblic într-o lumină cu totul nouă. Pe de altă parte, descoperirea unei hărţi, fapt, în aparenţă, fără prea mare importanţă, a dus la formularea unor ipoteze interesante, menite să revoluţioneze fundamental tot ce se ştia pînă acum despre istoria străveche a omenirii.

CIVILIZAŢIA ANTARCTICĂ

Cum s-a ajuns la formularea ipotezei privind „civilizaţia antarctică" ? În 1929, arheologul turc Halil Edem a găsit în biblioteca fostului palat imperial Topkapî, azi muzeu, o jumătate dintr-o hartă a universului, alcătuită de Piri Reis în anul 1513. Au urmat comunicări şi studii însoţite de dezbateri aprinse pînă în anul 1957, cînd unul dintre specialiştii care se ocupaseră de această chestiune, americanul Arlington H. Mallery, a declarat că harta lui Piri Reis indică, în sud, conturul **Antarcticii** cu o exactitate de necrezut. Afirmaţia sa a fost confirmată de cercetările altor specialişti. „Legenda" care înconjura harta lui Piri Reis a crescut : faptul că pe hartă erau arătaţi munţi care azi sînt acoperiţi de gheţuri milenare a dus la concluzia că Piri Reis s-a servit de o hartă al cărei prototip a fost creat în urmă cu 10 000 de ani în Antarctica, de o **civilizaţie înaintată** şi **dispărută în condiţii necunoscute,** dar presupuse ca fiind

cauzate de răcirea climei. Imediat după formularea acestei ipoteze, ea a fost aspru combătută și criticată de unii geografi, care au socotit necesar să „dezbrace realul de fabulos[1] reducînd importanța care se acordase acestei hărți.

Lucrurile însă nu s-au oprit aici. Un savant american, profesor la Colegiul de stat din Keene (New-Hampshire), Charles H. Hapgood, a crezut că ipoteza merită truda de a o verifica. La scurt timp după afirmația lui Mallery, profesorul Hapgood a început studiul hărții lui Piri Reis. S-a stabilit, mai întîi, că sistemul de proiecție al hărții, bazat pe trigonometria sferică, ne îndreaptă spre antichitatea greacă. Pe hartă sînt reprezentate insulele Marajo și Falkland, descoperite mai tîrziu, rîul Atrato în Yucatan, necunoscut pe atunci, și Munții Anzi, care încă nu fuseseră explorați. În ceea ce privește Antarctida, conturul ei corespunde cu **„profilul epocii subglaciare,** stabilit de tehnicile glaciare recente".[2]

Studiind și alte hărți foarte vechi, Hapgood a constatat că fiecare dintre ele prezintă amănunte surprinzătoare. De exemplu, o hartă din 1531, a lui Oronteus Finaeus, reprezintă foarte exact Antarctica, indicînd, pe lîngă munți, și fluviile ale căror sedimente arată azi vîrsta de 6 000 de ani, fiind depuse într-o climă temperată. Altă hartă, din 1508, a lui Andrea Benincasa, indică limpede ghețarul Scandinav, cu marginile așa cum erau **acum 14 000 de ani** (după cum au stabilit geografii moderni). Tot în legătură cu ghețarii, interesant este și faptul că hărți străvechi, ca aceea a lui **Ptolemeu** din Alexandria, menționează ghețari în Scandinavia și în Germania. „Cine, în timpul antichității și al evului mediu, auzise vreodată vorbindu-se de epoca glaciară ?"[3]

Cum se poate explica acest mister atît de vast, care include atîtea hărți, datînd din epoci atît de diferite ? Cum se explică faptul că, în timp ce configurația Antarcticii e perfect redată, Europa e acoperită cu ghețari ? În mod logic s-a ajuns la concluzia că e vorba de o civilizație care se dezvolta acum 10 000 de ani în Antarctica și a cărei evoluție a fost curmată într-un mod nedefinit. Profesorul Hapgood a emis teoria potrivit căreia „întreaga suprafață a Pămîntului se deplasează cu o mișcare uniformă de pe fundamentul său în direcția nord-sud pentru emisfera nordică europeană și americană"[4]. Această civilizație, pe care s-o numim, convențional, **civilizația antarctică,** ajunsese la un înalt grad de perfecțiune a cunoștințelor științifice din domeniile matematicii, astronomiei și geografiei. Cînd a dispărut, toate cunoștințele ei s-au transmis popoarelor pe care noi le considerăm antice, fie sub formă de adevăruri științifice pe care aceste popoare „n-ar fi putut să le descopere spontan", fie sub forma unor **mituri paralele.**

---

[1] N. Lazu, **Legendă și realitate în jurul hărților lui Piri Reis,** în revista **Lumea** nr. 2/1966, p. 23.

[2] Arlette Peltant, **O civilizație evoluată înainte de ultima eră glaciară,** în nr. 290 al Colecției „Povestiri științifico-fantastice", p. 27 (subl. ns.).

[3] **Ibidem,** p. 29.

[4] **Ibid.**

POTOPUL BIBLIC

„A venit un frig îngrozitor și
Soarele a dispărut de pe orizont"
MIT INDIAN

Mitologia unor popoare situate la mari depărtări unele de altele, acele mituri paralele de care era vorba mai sus (vezi epopeea lui Ghilgameș, povestea biblică a lui Noe), precum și rezultatele unor cercetări științifice efectuate de climatologi, hidrografi și arheologi pledează **în favoarea potopului.** Nu vom enumera aici aceste argumente. Ne vom opri doar asupra unor aspecte care au — credem noi — o mai mare legătură cu ceea ce vrem să demonstrăm.

Mituri paralele ale unor indieni numiți „quiche", ale Mexicului și Venezuelei, ale perșilor vechi (din Zend Avesta), ale indienilor vechi (Rig Veda), precum și ale egiptenilor (menționate de Herodot) afirmă că potopul mitic a fost însoțit și de alte fenomene uimitoare, între care se numără, în primul rînd, o totală schimbare a climei, petrecută, se pare, în mod brusc. Se mai menționează, în unele mituri, și faptul că „Soarele, Luna și stelele au răsărit doar o dată pe an, și anul lor li s-a părut ca o singură zi".[5] Se știe că nicăieri pe suprafața globului Soarele și Luna nu răsar o dată pe an, cu excepția zonelor polare. Înaintea catastrofei a cărei amintire s-a transmis sub forma mitului despre potop, clima era caldă. Brusc sau poate lent, clima s-a răcit. Acolo unde pămîntul dădea două recolte pe an au venit ierni grele. Această neașteptată și catastrofală schimbare de climă este explicată printr-o schimbare a axului pămîntesc.

Cînd s-au întîmplat toate acestea ? Datele oferite de științele exacte par a pleda în favoarea unei desfășurări prelungite a fenomenului cunoscut de noi sub numele de „potop". Niște alge de apă dulce și niște formațiuni vulcanice găsite întîmplător pe fundul Atlanticului au fost datate ca fiind formate cu aproximativ 13 000 de ani în urmă. Niagara „s-a născut" tot cu 13 000 de ani în urmă și tot cam pe atunci lacul sfînt Titicaca și portul Tiahuanacu s-au înălțat la circa 4 000 m. Toate aceste fapte ciudate sînt în mod sigur legate de reale mișcări ale scoarței terestre, care de bună-seamă că fuseseră însoțite de erupții vulcanice.

Calendare din diverse părți ale globului dau și alte date. Din calculele făcute pe baza unor calendare străvechi, ar reieși că ele pornesc o nouă numărătoare de la un eveniment de o extremă importanță, eveniment care a început în anul 11652 î.e.n. și s-a sfîrșit în anul 11542 î.e.n., deci ar fi durat 110 ani. Toate explicațiile care se pot da rămîn deocamdată simple ipoteze. O prezint pe aceea care mi s-a părut cea mai plauzibilă. „Evenimentul" important de care e vorba și care se crede că e „potopul" s-a desfășurat într-un timp îndelungat : sute, multe sute de ani, poate chiar milenii, pe nesimțite, Pămîntul se apropia de catastrofa finală. „Preliminariile" au fost erupțiile vulcanice datate geologic pe la 13000 î.e.n. S-au succedat perioade de ploi, zăpezi din ce în ce mai mari, care de la o vreme

[5] Ing. Th. Thaut, **Potopul, mit și ipoteză științifică,** în Almanahul „Ramuri", 1966, p. 85.

nu s-au mai putut topi în întregime, și, în sfîrșit, punctul culminant al acestei spectaculoase dezlănțuiri a forțelor oarbe ale naturii : schimbarea axului Pămîntului, cu toate urmările ce decurg de aici.

Reținem și din această expunere că miturile paralele menționează o schimbare bruscă a climei și instalarea unei situații polare, precum și faptul că evenimentele acestea sînt datate în anii 13000—11000, adică aproximativ tot **în jurul anului 10000 î.e.n.**

CUM SE LEAGĂ „POTOPUL BIBLIC" DE SFÎRȘITUL „CIVILIZAȚIEI ANTARCTICE"

Problema se pune în felul următor : miturile paralele arată clar că, înaintea catastrofei, populația locuia o regiune cu climă mai caldă, care apoi s-a răcit. Or, singura parte a globului care a avut climă caldă și acum are climă polară este Antarctica. Cercetările doctorului Urry dovedesc că rîurile din Antarctica și-au depus sedimentele acum vreo 6000 de ani, în condițiile unei clime temperate[6]. Deci răcirea climei s-a petrecut treptat. Cînd frigul a devenit prea aspru ca să mai poată fi suportat de populația aceea obișnuită cu căldura, „antarcticii" și-au părăsit locurile. Faptul apare cu atît mai posibil cu cît „unele triburi indiene mai păstrează și azi, convertită-n legendă, amintirea **unor treceri anevoioase peste cîmpiile de gheață ale oceanelor"** [7]. Am putea presupune chiar că „antarcticii" cunoșteau evoluția glaciațiunii în nord, adică în Europa și America, unde prin acele vremuri apele calde ale Golfstreamului tocmai puneau capăt perioadei glaciare[8], eliberînd un spațiu proaspăt și vast, potrivit dezvoltării sau mai bine zis continuării (dar la un nivel cît de scăzut !) a milenarei civilizații antarctice. Cei care au supraviețuit catastrofei au dus cu ei, spre salvare, toate cuceririle științei lor. Răspîndindu-se în mase mai mult sau mai puțin dense, ei au transmis cunoștințele lor neamurilor întîlnite în cale, iar acestea le-au preluat, considerîndu-le ca aparținînd unor ființe supranaturale și dîndu-le o origină divină. „Antarcticii" s-au asimilat perfect populațiilor primitive întîlnite, iar din strălucita lor civilizație n-au rămas decît urme indirecte.

Cum s-a produs catastrofa ? E greu de imaginat ca axa terestră să-și schimbe brusc poziția. Teoria profesorului american e mai plauzibilă. În mod logic însă rezultă și faptul că o alunecare spre sud a avut aceleași efecte ca și schimbarea axei Pămîntului : regiunile care aveau climă caldă s-au apropiat de poli și s-au răcit, iar cele din nord, apropiindu-se de ecuator, s-au încălzit. În cadrul marilor mișcări tectonice, nu este însă exclusă și o deviere a „osiei" terestre, deviere desfășurată și ea într-un timp mai îndelungat, iar la sfîrșitul acestor teribile schimbări axa Pămîntului și-a statornicit noua poziție, desigur, prin noi zdruncinări și mișcări ale scoarței

[6] Arlette Peltant, art. cit., p. 28.
[7] Ing. Th. Thaut, art. cit., p. 84 (subl. ns.).
[8] Ibidem, p. 85.

Răcirea climei a făcut ca zăpezile, care la început vor fi constituit un prilej de mare uimire pentru „antarcticii" obişnuiţi cu clima caldă, să nu se mai topească şi să devină „veşnice", silind pe locuitorii acelor ţinuturi să plece. Ar fi greu de schiţat un tablou, cît de sumar, al tragediei îngrozitoare care s-a produs atunci. În afară de ipotetica lor existenţă, nu se ştie nimic despre aceşti „antarctici" misterioşi, despre felul lor de viaţă, despre organizarea lor.

De multe ori, vorbindu-se despre monumente care nu puteau fi socotite opere ale populaţiei din teritoriul în care s-au găsit, ele erau atribuite unor fiinţe extraterestre care, în vremuri imemoriale, ne-ar fi vizitat planeta. Ne gîndim, mai ales, la acea coloană inoxidabilă, la unele cunoştinţe uimitoare în domeniul atît de dificil al astronomiei ş.a. Mai logic ni se pare ca acestea să fie numărate tot printre creaţiile pămîntenilor. Ipoteza formulată de profesorul Hapgood va schimba, după părerea noastră, unele date considerate pînă acum certe, precum şi conţinutul unor noţiuni referitoare la începutul istoriei omenirii.

Numai cercetările arheologice vor avea cuvîntul hotărîtor în rezolvarea acestui mare mister ridicat în faţa ştiinţei contemporane. Alături de arheologie vor fi chemate să-şi aducă aportul o mulţime de alte ştiinţe, din domenii diferite, pentru a restabili în amănunţime evoluţia primei societăţi pămîntene.

ŞTEFAN S. GOROVEI,
Fălticeni

În atenţia colaboratorilor

Materialele adresate redacţiei noastre trebuie să fie dactilografiate la două rînduri, pe o singură parte a filei, în cîte două exemplare. Fiecare lucrare trebuie să fie însoţită de un scurt rezumat.

Autorii ale căror materiale sînt acceptate vor fi înştiinţaţi în scris la adresa indicată, lucrările urmînd să apară potrivit necesităţilor redacţionale. Manuscrisele nepublicate nu sînt înapoiate.

SE MAI ÎNTÎMPLĂ ŞI AŞA!

Într-o zi, lucrătorii de la grădina zoologică din oraşul Brisbane (Australia) au fost foarte alarmaţi din pricina urletelor îngrozitoare ale leilor. Au alergat din toate părţile spre cuşca acestor fioroase animale şi... ce le fu dat să vadă? Cei patru lei stăteau îngrămădiţi într-un colţ al cuştii şi urlau cu disperare, în timp ce un mic pudel, întîmplător ajuns acolo, se arunca cu înverşunare asupra fiarelor.

MAIMUŢE — SCUFUNDĂTORI

Pe una dintre insulele din Oceanul Pacific trăieşte o specie de maimuţe pentru care cea mai mare delicatesă o constituie stridiile, crevetele şi alţi locuitori ai apelor de coastă. Pentru a le prinde, maimuţele sînt în stare oricînd să se arunce la fund. Părinţii nutresc o grijă deosebită şi fac tot ce le stă în putinţă pentru a-şi învăţa încă de mici odraslele să înoate şi să sară fără frică în apă. Pentru aceasta, maimuţele mature în timpul expediţiilor lor de vînătoare sub apă îşi iau cu ele şi puii.

LUPI... RADIOFICAŢI

În Canada, provincia Ontario, se folosesc în lupta pentru distrugerea lupilor radioemiţători miniaturali. Lupului prins în capcană i se aşază pe spinare mai multe baterii şi o radiostaţie automată care trimite semnale de cîteva ori pe minut. Lupul este apoi eliberat şi desigur că el se întoarce la haita sa. Radiogoniometrul stabileşte locul unde se află haita, astfel că succesul cu care se va încheia vînătoarea de lupi este asigurat.

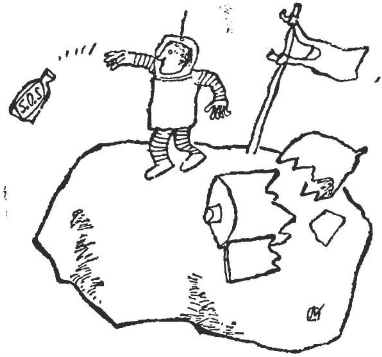
TIGRII ALBI

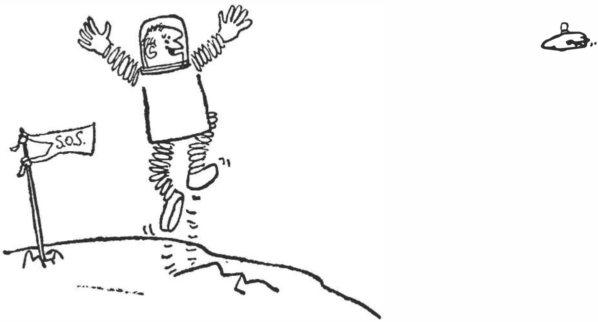
Aceste animale de pradă, a căror patrie este jungla Indiei, sînt foarte solicitate de către toate grădinile zoologice din lume. Sînt aproape albe, doar uşoare fîşii cenuşii le tulbură culoarea; au labe roze, şi în ochii albaştri — licăriri sîngeroase. Lungi de cca. trei metri, întrecînd cu o dată şi jumătate tigrul obişnuit, tigrii albi sînt animale deosebit de fioroase.

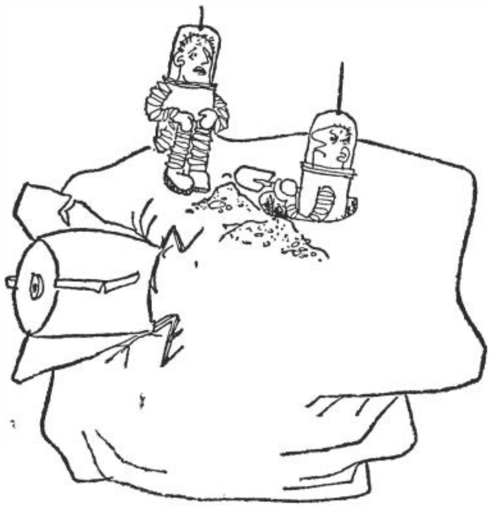
În captivitate, în întreaga lume, există doar 17 exemplare, dintre care doar trei se află în afara graniţelor Indiei. În grădina zoologică din Delhi pot fi întîlniţi regii albi ai junglei. Cu cîţiva ani în urmă, gonaşii unuia dintre maharadjahii din India Centrală au prins în junglă un pui de tigru alb. Cînd s-a făcut mare, acesta a fost pus în cuşcă împreună cu o tigroaică obişnuită. Din „convieţuirea" lor s-au născut patru pui albi. Pe unul dintre ei respectivul maharadjah l-a vîndut pentru frumoasa sumă de... 10 000 de dolari unei grădini zoologice din Washington.

UMOR

de
CRĂIŢĂ
MÂNDRĂ-
VASILE

— Şi eu care, văzîndu-te venind, îmi spuneam: În sfîrşit, iată-mă salvat!

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• FEBRUARIE 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007